

Roderick Gordon & Brian Williams

Hľbšie
v
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Hlbšie v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Voľný pád v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Hlbšie v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

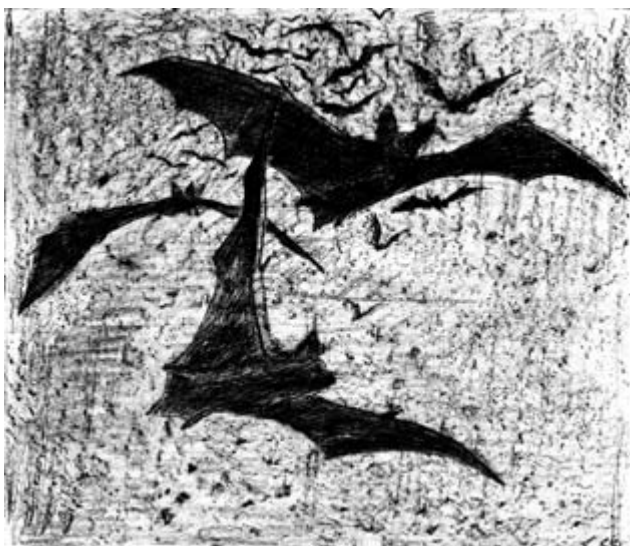
Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Hlášie
v
PODZEMÍ

Hlbšie *v* **PODZEMÍ**

Roderick Gordon a Brian Williams

Po celý deň počúvam
mocných kladív búšenie,
tam, kde stojí nový chrám,
čo do skazy doženie
stoviek kladív, tichých kladív,
ľútych kladív besnenie.

úryvok z básne Kladivá od Ralpha Hodgsona (1871 – 1962)

PRVÁ ČASŤ

Odhalenie

Kapitola I

Dvere autobusu zasyčali a vzápätí sa prudko zavreli. Na zastávke zostala stáť iba žena, ktorá z neho pred chvíľou vystúpila. Nevšímavá k skuhravému vetru a dažďu, ktorý jej bičoval tvár, nehybne stála a sledovala, ako autobus zarachotil a znova sa dal do pohybu. Počula, ako šofér zaradil nižšiu rýchlosť, prevodovka zaškrípala a vozidlo sa ťažkopádne spustilo z kopca. Až keď sa konečne stratilo z dohľadu za živými plotmi, zodvihla zrak a prebehla pohľadom trávnaté svahy, ktoré sa dvíhali po oboch stranách cesty. V tom ležaku mali farbu šedivej oblohy, čo visela nad nimi, takže sa len sotva dalo rozoznať, kde sa končí jedno a začína druhé.

Pritiahla si golier na kabáte tesne ku krku a vykročila po krajnici, svižne prekračujúc kaluže dažďovej vody v deravom asfalte. Nikde nebolo živej duše, a predsa zostávala v strehu, pozorne sledovala cestu pred sebou a z času na čas sa obzrela cez plece. Na takom správaní však nebolo nič zvláštne – každá mladá žena by na podobne osamotenom mieste postupovala rovnako opatrne.

Jej zjav sotva prezrádzal, kto vlastne je. Vietor jej neprestajne vrhal hnedé vlasy do tváre, zahaľujúc jej rysy večne sa meniacim závojom, a jej oblečenie nebolo ničím nápadné. Ak by tu na ňu náhodou niekto narazil, určite by ju považoval za miestnu, ktorá sa vracia domov za svojou rodinou.

Ani by netušil, ako veľmi sa mýli.

Bola to Sarah Jeromová – utečienkyňa z Kolónie – na svojom nekončnom úteku pred smrťou.

Po niekoľkých metroch rázne zbehla z cesty a pustila sa hore svahom po úzkej cestičke medzi šípkovými kríkmi. Keď z nich na druhej strane vyliezla, prikrčila sa do výmoľa a otočila sa tak, aby mala ničím nerušený výhľad na cestu. Zotrvala tam celých päť minút, počas ktorých sústredene napínala uši aj zrak ako ostražitá zviera. Nepočula však nič iné, iba rytmické bubnovanie dažďa a burácanie vetra. Bola v tej pusti- ne naozaj sama.

Na hlavu si uviazala šatku a vyrazila do poľa. Niekoľko metrov svižne kráčala v závetrí rozpadávajúceho sa kamenného múra a potom sa pustila hore príkrym úbočím. Udržiavala si rýchle tempo až na samý hrebeň kopca. Sarah vedela, že na vrchole jej siluetu ľahko vidieť, a tak nestrácala čas a zaraz zbehla druhou stranou do údolia.

Vietor usmerňovaný úbočiami okolitých kopcov vytváral chaotické dažďové víry, pripomínajúce malé hurikány. A v tomto psom počasí kútikom oka náhle zachytila akýsi trhaný pohyb. Zmeravela a vrhla pohľad na miesto, kde sa pohybovalo čosi bledé. Po chrpte jej prebehol mráz... nebola to travina rozkývaná vetrom ani vresovec... pohybovalo sa to úplne inak.

Dívala sa sústredene, až kým nerozoznala, čo to je. Po svahu medzi chumáčmi vysokej kostravy poskakovalo malé jahňa. Znenazdajky sa prikrčilo do mládky, ako keby ho niečo vyplašilo. Sarah znervóznela. *Čo ho odviedlo od stáda? Vari je nablízku ešte niekto – nejaký človek?* Stála tam napätá ako struna, ale len čo znova zbadala jahňa – tentoraz v sprievode svojej matky, ku ktorej sa radostne túlilo –, uvoľnila sa.

Bol to iba falošný poplach, ale na tvári Sarah Jeromovej sa nezjavila ani stopa po úľave či pobavení. Nesledovala jahňa, keď začalo opäť poskakovať, nezaujímal ju jeho panensky biele vlnené telíčko, ktoré tak ostro kontrastovalo s drsnou, zablatenou srstou jeho matky. Na také kratochvíle nebolo v jej živote miesto. Nikdy. V tej chvíli už skúmala, či sa na protiľahlom svahu neobjavilo niečo, čo tam nepatrí.

Keď nadobudla istotu, že je všetko v poriadku, pobrala sa ďalej. Prešla nehybnými, bujne porastenými zelenými pastvinami a po hladkých kameňoch zišla k potôčiku, ktorý sa kľukatil údolím. Bez váhania vkročila do krištáľovo čistej vody a brodila sa ňou v smere prúdu. Občas preskakovala po skalách pokrytých machom, aby svoj presun ešte zrýchlila.

Keď dno potoka výrazne pokleslo a hrozilo, že jej voda natečie vrchom do topánok, vyskočila späť na breh, ktorý v tých miestach pokrývala pružná zelená tráva. Ani teraz nepoľavila vo svojom svižnom kroku a zakrátko už zbadala dobre známy zhrdzavený drôtený plot, za ktorým sa kľukatila farmárska cesta.

A čoskoro uvidela aj miesto, ku ktorému sa vybrala. Tam, kde cesta pretínala potok, stál most z neopracovaného kameňa; jeho spustnuté steny zúfalo kričali po oprave. Držala sa potoka, ktorý ju viedol priamo k nemu. Z nedočkavosti pobehla a za pár minút dorazila k svojmu cieľu.

Čupla si pod most a utrela si oči. Potom prešla na druhú stranu a chvíľu nehybne pozorovala obzor. Stmievalo sa a dubovým porastom, cez ktorý bolo vidieť z celej dediny iba špičku kostolnej veže, začala práve prenikať ružovkastá žiara pouličných lúčov.

Vrátila sa pod most a priamo uprostred sa sklonila. Našla nepravdivý žulový blok, ktorý nepatrne vystupoval z povrchu, a začala ho oboma rukami vysúvať, pričom ním hýbala do všetkých strán, až kým nepovolil. Svojou veľkosťou a váhou vydal za niekoľko tehál, mala čo robiť, než ho konečne vytiahla a položila na zem k nohám.

Keď sa narovnala, nazrela do temného prázdneho otvoru, potom doň strčila ruku až po plece a zašmátrala v ňom. S tvárou pritlačenou na kamennom murive nahmatala reťaz a skúsila ju párkrát potiahnuť. Držala pevne. Sarah ňou nedokázala pohnúť, nech sa snažila akokoľvek. Zakľala, poriadne sa nadýchla a skúsila ňou trhnúť znova. Tentoraz mala šťastie.

Chvíľu sa nedialo vôbec nič, hoci neprestajne potahovala reťaz. Potom sa ozval zvuk, ako keby kdesi hlboko v konštrukcii mosta zadunel hrom.

Neviditeľné páky sa dali do pohybu a s nimi aj časť kamenného muriva, pri ktorej stála. Na zem spáchol prach zo starého maltového spojiva a zoschnutých lišajníkov. Oddelená časť múra sa s rachotom posunula o kúsok dozadu, kde ju neviditeľný mechanizmus zodvihol do vzduchu a odkryl tak nepravdivý otvor, veľký ako dvere. Naposledy sa ozval tlmený rámus, pri ktorom sa zatriasol celý most, a potom nastalo opäť ticho. Bolo počuť iba zurčanie potôčika a monotónne bubnovanie dažďa.

Vstúpila do temného otvoru, vytiahla z vrecka na kabáte malú vreckovú baterku a rozsvietila ju. V matnom kruhu svetla sa odhalila komora veľká približne pätnásť štvorcových metrov a dosť vysoká na to, aby v nej Sarah mohla stáť vzpriamene. Rozhliadla sa. V kuželi svetla sa vo vzduchu lenivo vznášali drobné zrnká prachu a všade v rohoch pod stropom viseli husté pavučiny ako spráchnivené gobelíny.

Úkryt vybudoval praprstarár otec Sarah Jeromovej rok pred tým, ako odviezol celú svoju rodinu za novým životom do Kolónie. Ako zručný kamenársky majster využil všetky svoje schopnosti, aby zamaskoval komoru do rozpadávajúceho sa mosta, ktorý vybral zámerne čo najďalej od osídlených oblastí, na starej, veľmi málo používanej farmárskej ceste. Prečo vynaložil toľkú námahu, na to nepoznali odpoveď ani rodičia Sarah. Nech už mal akékoľvek zámery, toto miesto bolo jedným z tých pár, kde sa Sarah cítila naozaj v bezpečí. Verila, že tu ju nikto nikdy nenájde. Zložila si šatku a zatriasla hlavou. Konečne sa mohla uvoľniť.

Keď zamierila k úzkej kamennej rímse na protiľahlom konci miestnosti, hrobové ticho narušili jej kroky po podlahe vysypanej štrkom. Po obidvoch jej stranách trčali kolmo zo steny zhrdzavené železné vidlice, zvrchu prikryté hrubými chráničmi.

„Tak si rozsvietime,“ povedala tichým hlasom. Načiahla sa a stiahla naraz oba chrániče, pod ktorými sa ukrývali dve svetielkujúce gule uchopené v hrdzavých železných pazúroch.

Z týchto sklenených gúľ, veľkých ako nektárinky, vyrazilo tajuplné zelené svetlo, také silné, že si pred ním musela zacloniť oči dlaňou. Ako keby sa ich energia dlhý čas hromadila pod koženými chráničmi a teraz dostala možnosť uniknúť. Sarah prešla končekmi prstov po jednej z gúľ a striasla sa. Akoby jej ten ľadovo chladný povrch pripomenul spojitosť s ukrytým mestom, kde takéto osvetlenie nebolo nijakou zvláštnosťou.

Koľko len bolesti a utrpenia zažila pod týmto svetlom.

Spustila dlaň na rímsu a pomaly sa prehrabávala hrubou vrstvou piesčitého prachu na jej povrchu.

Vzápätí presne tak, ako dúfala, narazila na malé igelitové vrecúško. S úsmevom ho schmatla a striasla z neho špinu. Vrečko bolo zaviazané na uzol. Sarah ho rýchlo rozmotala skrehnutými prstami. Vytiahla z ne-

ho starostlivo poskladaný kúsok papiera a privoňala k nemu. Bol vlhký a stuchnutý. Zjavne tam ležal už niekoľko mesiacov.

Najradšej by si bola dala pár faciek za to, že neprišla skôr, aj keď nie vždy tam na ňu niečo čakalo. Na druhej strane, kvôli bezpečnosti všetkých, ktorých sa to týkalo, si len zriedkakedy mohla dovoliť kontrolovať túto „mŕtву schránku“ častejšie než v šesťmesačných intervaloch. Predstavovala jediný nepriamy kontakt s kýmkoľvek z jej predošlého života. Vždy hrozilo nebezpečenstvo – aj keď malé –, že kuriéra budú po opustení Kolónie a výstupe na Povrch v Highfelde sledovať. Nemohla podceňovať ani možnosť, že ho zbadajú niekde cestou z Londýna sem. Vždy sa mohlo prihodiť čokoľvek. Nepriatelía boli trpezliví, až nesmierne trpezliví a vypočítaví. Sarah vedela, že vo svojom úsilí nikdy nepoľavia a urobia všetko pre to, aby ju dolapili a zabili. Aby nad nimi dokázala zvíťaziť, musela sa brániť ich vlastnou taktikou.

Rýchlo sa pozrela na hodinky. Cestu k mostu aj naspäť zakaždým menila a nemohla sa pri ňom zdržiavať príliš dlho. Musela včas zbehnúť do najbližšej dediny, aby stihla autobus, ktorým sa odvezie späť domov.

Bol najvyšší čas vyraziť na spiatočnú cestu, ale túžba po správach o rodine bola príliš silná. Tento kúsok papiera predstavoval jediné spojenie s matkou, bratom a jej dvoma synmi – bol pre ňu ako puččná šnúra.

Musela vedieť, čo sa na ňom píše. Privoňala k nemu ešte raz.

Okrem vlastnej dychtivosti po nových informáciách o rodine ju ešte niečo nabádalo porušiť dôsledne vymyslené postupy, ktorých sa neochvejne držala pri každej výprave k mostu.

Azda to bol ten výrazný nepríjemný pach, ktorý sa z papiera šíril. Pach silnejší než ťažký vzduch vo vlhkej komore, plný plesniviny. Bol ostrý a odporný – bol to zápach zlých správ. Jej predtuchy ju ešte nikdy nesklamali, preto nemala najmenší dôvod začať ich v tejto chvíli ignorovať.

Postávala pred rímou a s narastajúcimi obavami upierala zrak do svetla najbližšej gule. V prstoch omieľala poskladaný kúsok papiera, zatiaľ čo v duchu zápasila s nutkaním prečítať si ho. Nakoniec – zhrozená vlastnou slabosťou – pokrčila tvár, roztvorila list a preskúmala odkaz pod zelenkastým osvetlením.

Zamračila sa. Ako prvé ju prekvapilo zistenie, že ho nepísal jej brat. Kostrbaté detské písmo, ktorým bol odkaz napísaný, videla prvý raz. Odkazy jej však vždy písal Tam. Tušila správne – okamžite vycítila, že tu niečo nesedí. Prebehla očami na koniec listu, či tam nenájde nejaké meno. „Joe Waites,“ prečítala nahlas. Nepokoj v nej narastal každou sekundou. Neznamenal to nič dobré; Joe bol síce príležitostný doručovateľ, ale odkaz by mal byť predsa len od Tama.

Nervózne si zahryzla do pery a vrátila sa na začiatok listu.

„Och, môj bože,“ zhĺkla a neveriacky pokrútila hlavou.

Prednú stranu listu si prečítala ešte raz. Nedokázala sa zmieriť s ničím, čo bolo na nej napísané. Neustále si v duchu nahovárala, že odkaz si určite vyložila nesprávne alebo sa niekde stala chyba. Bolo to však jasné ako facka. Prehnane jednoduché slová nevytvárali nijaký priestor na mylné závery. A nemala ani najmenší dôvod pochybovať o ich obsahu – tieto odkazy boli to jediné, na čo sa spoliehala; predstavovali stály bod v jej pohyblivom, nepokojnom živote. Dávali jej dôvod ísť neustále ďalej.

„Nie, nie Tam... nie Tam,“ zavyla.

Zapotácala sa, akoby dostala poriadnu ranu, len-len že sa včas zachytila o kamennú rímšu, inak by sa určite bola zosypala na zem.

Rozochvene sa nadýchlá. Prinútila sa obrátiť list a dočítať ho až do konca. Neustále pritom prudko vrtela hlavou a dookola opakovala: „Nie, nie, nie, nie... to predsa nie je možné...“

Ako keby zlých správ nenašla dosť už na prednej strane, valili sa na ňu ďalšie. Bolo toho na ňu príliš. S plačom sa odrazila od rímasy a dopotácala sa doprostred miestnosti. Kolísala sa na mieste s rukami obkručnými okolo tela a neprítomne civela do stropu.

Zrazu ju prepadla silná túžba čo najrýchlejšie odtiaľ vypadnúť. Zbesilo vybehla vstupným otvorom a utekala preč od mosta. Bez prestania naslepo bežala po brehu potoka, zatiaľ čo na krajinu padala tma a vytrvalý drobný dážď. Bolo jej jedno, kam uteká, bežala po šmykľavej mokrej tráve a nevnímala nič.

Po niekoľkých metroch sa pošmykla tak nešťastne, že sa dopotácala rovno doprostred potoka. Spustila sa na kolená, priezračná ľadová voda jej siahala až po pás. Ale jej žiaľ bol taký spaľujúci, že ju vôbec nevní-

ODHALENIE

mala, necítila jej chlad. Vyvracala hlavu do strán, akoby ju zvierala tá najnezniesiteľnejšia bolesť.

A vtedy urobila niečo, čo nespravila odo dňa, keď opustila svoje dve malé deti a manžela a utiekla na Povrch. Rozplakala sa. Sprvu jej z očí vyhrklo len pár slz, ale o chvíľu sa jej valili po lícach prúdom ako voda z pretrhnutej priehrady. A ona ich nedokázala zastaviť.

Plakala a plakala, až kým nevyplakala poslednú slzu. Potom sa v tom vzdúvajúcom prúde pomaly postavila na nohy. V tvári sa jej zračil neústupný hnev. Zovrela ruky do pästí, zdvihla paže k oblohe a z plných pľúc vykrikla. Jej divoký rev sa ešte dlho rozliehal po opustenom údolí.

Kapitola 2

Takže zajtra nijaká škola,“ zakričal Will na Chestera, zatiaľ čo ich „banický vlak odvážal preč z Kolónie a rútil sa hlbšie do útrobov zeme.

Vyprskli do smiechu, ale nesmiali sa dlho, zakrátko sa obaja mlčky radovali z toho, že sa opäť stretli. Parná lokomotíva uháňala s rachotom po koľajniciach stále rovnakou rýchlosťou. Sedeli skrčení na plošine obrovského otvoreného vagóna, kde Will našiel Chestera ukrytého pod celtovinou.

Po niekoľkých minútach Will natiahol nohy pred seba a počúchal si odreté koleno, ktoré si poranil pri nebezpečnom dopade do vlakovej súpravy. Keď si to Chester všimol, pozrel spýtavo na Willa, ale ten iba zdvihol palec a nadšene pokýval hlavou.

„Ako si sa sem dostal?“ zvolal Chester, snažiac sa prekričať burácanie vlaku.

„Cal a ja,“ odpovedal mu rovnako Will a ukázal za chrbát, smerom k prednej časti vlaku, kde nechal svojho brata. Potom Will mávol rukou k stropu tunela: „... skočili sme... Imago nám pomohol.“

„Huh?“

„Imago nám pomohol,“ zopakoval Will.

„Imago? Čo to je?“ zakričal Chester hlasnejšie s dlaňou pri uchu.

„To je fuk,“ šepol Will a pokrútil hlavou. V duchu si prial, aby obaja vedeli čítať z pier. Usmial sa na kamaráta a zakričal: „Hlavne, že si v poriadku!“

Chcel v Chesterovi vyvolať dojem, že sa nemá čoho báť, aj keď sám mal hlavu plnú obáv z budúcnosti. Zaujímal ho, či si jeho kamarát